

pomembna pot med Istro in Loško dolino. Grad je dobro ohranjen in kaže vpliv renesanse, baroka in romantike. Ob njem je v letih 1868–1875 delovala slovenska gozdarska šola. Zdaj je grad muzej z ohranjenim inventarjem zadnjih lastnikov – rodbine Schoenburg-Waldenburg.

Ob gradu smo si ogledali polharski muzej, ki je menda največji tovrstni muzej v srednji Evropi, in na izviran način prikazuje številne načine lova polhov in njihovo uporabo v gospodarske in prehranske namene. Pravcati izumiteljski dar so imeli polharji pri snovanju raznovrstnih pasti. Kožice so tudi izvažali v evropske dežele in Ameriko.

Na povratku nas je pot vodila prek Loškega polja skozi Stari trg in Lož ter nato ob Cerkniskem polju, iz katerega napravijo obilnejša deževja občasno naše največje jezero. Že leta 1687 je Valvasor strokovno opisal ta biser narave in zato tudi postal član angleške kraljeve znanstvene družbe.

Z našo ekskurzijo smo se srečali s Krpanovo deželjo in z značilnimi dinarskimi gozdovi, za kar gre zahvala vsem, ki so organizirali to ekskurzijo, notranjskim gozdarjem pa še posebej za gostoljubje.

Ivo Žnidaršič

NAŠI ZASLUŽNI GOZDARJI

GDK: 945.39

Dr. Vladimir Tregubov

Vladimir Tregubov se je rodil v Petrogradu, SSSR, 7. januarja 1904, umrl pa je v Ljubljani, 8. 1. 1974.

Osnovno šolo je obiskoval v Švici, realko pa v Zagrebu. Leta 1931 je diplomiral na Visoki kmetijski šoli v Wageningenu (Nizozemska), 1934 pa na Visoki gozdarski šoli v Nancyju, Francija. V letih 1935–1940 je v gozdovih Bosne zbiral gradivo za doktorsko disertacijo in s tem prvi raziskal to območje na fitocenološko-ekološki osnovi. Doktorat znanosti je pridobil 1941 v Montpellieru v Franciji. Med okupacijo je deloval na Hrvaškem in se 1944 vključil v NOB. Leta 1947 je postal znanstveni sodelavec Gozdarskega inštituta Slovenije v Ljubljani, 1949–1952 je bil direktor Zveznega zavoda za gorske gozdove v Ljubljani. V letih 1952–1954 je kot znanstveni sodelavec Centra za raziskovanje Francije v Parizu raziskoval gozdove vzhodnega Maroka in izločil nove rastlinske združbe. Hkrati je leta 1952 predaval na univerzah v Montpellieru. Dve leti je bil ekspert organizacije FAO v Iranu. V letih 1962 in 1963 je bil znanstveni sodelavec Inštituta za biologijo pri SAZU v Ljubljani, njegov zunanji sodelavec je ostal do smrti. Od 1963–1970 je deloval v Iranu, kjer

je osnoval in vodil gozdarsko fakulteto ter bil 1964 imenovan za rednega profesorja. Za svoje delo v Iranu je prejel več odlikovanj. Po vrnitvi v Slovenijo se je leta 1971 upokojil. V Sloveniji je skupaj z M. Wrabrom in G. Tomažičem postavil osnove fitocenologiji na področju gozdarstva. Pri proučevanju gozdov alpskega in dinarskega sveta je izločil in opisal nove gozdne združbe. Bil je aktivni udeleženec mnogih mednarodnih in domačih zborovanj.

Bibliografija: – »Endemične vrste drveča u Jugoslaviji«, Zbornik mednarodnog šumarskog kongresa u Budimpešti, 1936. – »Prebiralno gospodarstvo v manjših gozdnih enotah«, Izvestja Gozdarskega inštituta Slovenije, 1950. – »Naravni sestoji macesna v Sloveniji in gospodarjenje z njimi«, Zbornik IGLG Slovenije, 1962.

Mnogo strokovnih člankov, objavljenih v domačem in tujem tisku ter mnogo elaboratov v Sloveniji, Maroku in Iranu.

Literatura: I. Puncer, Umrl je prof. dr. inž. Vlado Tregubov, Gozdarski vestnik 1974, str. 35–36.

Cvetka Koler